

телно, както и кръчмата му, попила машинално револвера си, като да се убѣди, че е на мѣстото си, въ калѣфа, на потегли да влѣзе въ хана.

Току въ сѣщия мигъ едно запитие се задаваше отъ срѣща му. Али Чаушъ се спрѣ до вратнята на хана и го възчака.

— Какво научи? — попита го той низко

— Прѣгледахъ, но такъвъ не намѣрихъ — отговори запитието, като си избриса съ кърпа испотениятъ, бръснатъ вратъ.

Ти гледа ли добръ? Запомни ли хубаво? Около двадесетъ и петъ годишенъ, русъ, сивоокъ, мършавъ, срѣдня ръсть, и съ черно сако. Иди на другия ханъ! Най-много гледай очитѣ: сиви, много сиви! — гълчѣше Али-Чаушъ наставлението. а очитѣ му играяха на четири и забѣлѣзваха кой минуваше край хана и кой влѣзваше въ него.

— Разбрахъ, Али-Чаушъ! — и запитието отиде.

Този разговоръ между двамата запития се отнасяше за Василя Левски, когото търсѣхъ да уловятъ. По това време неустрашимиятъ апостолъ бѣше дошелъ отъ Пловдивъ въ София, подъ прѣдлогъ че е търговецъ за вълна, та устрояваше комитета, който по-послѣ стана исторически прочутъ по обира на турската хазна при Араба-Конакъ... Софийската полиция, прѣдизвестена телеграфически отъ пловдивската за това, бѣше цѣла на кракъ. Рояци запитиета бѣха пуснати за него. Али-Чаушъ, най-живия и съобразителния отъ тѣхъ, ръководѣше дирението отъ нѣколко дена и даваше нужднитѣ наставления на полицейскитѣ хора заедно съ точното описание лицето и облѣклото на революционера. Прочее, дяконътъ се напираше въ голѣма опасностъ; винаги дързъкъ и безстрашивъ до безразсѣдство, убѣденъ въ кекавостта на турската полиция, самоувѣренъ, може би и вѣрующъ въ звѣздата си, като до сега безброй пхти се бѣше истървалъ